

Nešto veliko što je Ljubav (IV): Kako otkrivamo svoj poziv?

Priča o pozivu ima koliko i ljudi. Ovaj članak ukazuje na neke znakove koji mogu pomoći svakoj osobi osvjedočiti se o pozivu koji je dobila od Boga.

28.05.2019.

Sunce je zašlo u Judeji. Nikodem dolazi k Isusu tražeći odgovore na nemir u svom srcu. Dok mu lik obasjava titravi plamen lampe,

razgovor s Isusom otvara mu nov i zagonetan svijet. Nazarećaninovi odgovori na njegova pitanja ga zbunjuju. Isus ga uvjerava: *Vjetar puše gdje hoće; čuješ mu šum, a ne znaš odakle dolazi i kamo ide. Tako je sa svakim koji je rođen od Duha* (Iv 3,8). Poziv, svaki poziv je tajna i otkriti ga dar je od Duha.

Knjiga Izreka kaže: *Troje mi je nedokučivo, a četvrto ne razumijem: Put orlov po nebu, put zmijin po stijeni, put lađin posred mora i put muškarčev djevojci.* (Izr 30, 18-19). I još više, tko, bez Božje pomoći, može razjasniti djelovanja milosti u duši i otkriti značenje i sudbinu života? Tko, a da ga ne vode darovi Duha Svetoga, može znati *odakle dolazi i kamo ide* - božanski dah u duši koji je često čujan samo kao čežnja i nemir, slutnje i nade? Ovo je nešto što nas potpuno nadilazi. Zato je prva stvar koju trebamo, kako bismo razaznali svoj osobni poziv poniznost, jest pasti

na koljena pred Neizrecivim, otvoriti naše srce djelovanju Duha Svetoga, uvijek sposobnom iznenaditi nas.

Dakle, otkriti naš vlastiti poziv ili pomoći nekome da to učini nemoguće je “nudeći predgotovljene formule ili rigidne metode i pravila.”[1] To bi bilo kao pokušati “postaviti tračnice pred uvijek originalno djelovanje Duha Svetoga,”[2] *koji puše gdje hoće*. Jednom prilikom pitali su kardinala Ratzingera: “Koliko ima puteva da se dođe do Boga?” S razoružavajućom jednostavnošću je odgovorio: “onoliko koliko ima ljudi.”[3] Postoji onoliko povijesti poziva koliko postoji muškaraca i žena. U nastavku ćemo pokušati ukazati na neke od najčešćih znakova dostizanja uvjerenja o svom pozivu kako bi nam pomogli da ih prepoznamo.

Nemirno srce

Nikodem osjeća nemir u srcu. Čuo je Isusa kako propovijeda i ganule su ga Njegove riječi. Ipak, neka su ga od njegovih učenja sablaznila. Naravno, svjedočenje Isusovim čudima ga je zadivilo, ali bio je uznemiren zbog autoriteta kojim je Isus izagnao trgovce iz Hrama nazivajući ga “kućom Oca svojega” (usp. Iv 2,16). Tko bi se usudio ovako govoriti. U svom srcu osjeća rastuću nadu koju mu je teško potisnuti. Bi li ovo mogao biti Mesija? Ali i dalje ga progone pitanja i sumnje. Ne može se natjerati da slijedi Isusa otvoreno iako želi naći odgovore na svoja pitanja. Zato dolazi k Isusu noću: *Rabbi, znamo da si od Boga došao kao učitelj jer nitko ne može činiti znamenja kakva ti činiš ako Bog nije s njime* (Iv 3,2). Njegovo je srce nemirno.

Ista se stvar događa i drugim ljudima u Evandjelju, kao onom mladiću koji je jednog dana prišao Isusu i pitao:

Učitelju, koje mi je dobro činiti da imam život vječni? (Mt 19,16) Nije zadovoljan svojim životom. Srce mu je tjeskobno. Osjeća da je sposoban učiniti više. Isus mu govori da je u pravu što je u potrazi: *Jedno ti nedostaje... (Mk 10,21)*. Ovdje se možemo prisjetiti i apostola Andrije i Ivana. Kada ih Isus vidi da ga slijede, pita ih: *Što tražite? (Iv 1, 38)*. Svi su ovi ljudi “tražitelji”. Traže čudesni pokret događaja koji će preobraziti njihov život i učiniti ga pustolovinom. Njihovo srce je otvoreno i gladije za višim, ispunjeno je snovima i žudnjama. Nemirno.

Jednom je neki mladić pitao svetog Josemariu kako netko osjeti poziv za Djelo. Odgovorio je: “Nije to pitanje osjećaja, sinko moj, iako shvaćamo kad nas Bog zove. Srce je nemirno, nezadovoljno... Nisi zadovoljan sam sobom!” [4] Kad netko traži svoj

poziv, često sve počne s ovim
nemirom u srcu.

Ljubeća prisutnost

Ali što je točno ovaj nemir? Odakle
izvire? U svom izvještaju o susretu
mladića koji se približio našem
Gospodinu sveti Marko piše da ga
Isus *pogleda, zavoli ga* (Mk 10,21).
Isto to radi s nama. Nekako osjećamo
u svojoj duši “prisutnost” posebne
ljubavi koja nas izabire za
jedinstveno poslanje. Bog postaje
prisutan u našem srcu i traži
“susret”, zajedništvo. Ali to još nije
postignuto, i odatle naš nemir.

Ova ljubeća prisutnost Božja u duži
može se očitovati na različite načine:
glad za većom prisnošću s njim,
gorljivost da svojim životom utažimo
Božju žeđ za dušama; želja da
izgradimo Crkvu, Božju obitelj u
svijetu; žudnja da vidimo kako naši
talenti doista urađaju plodom; san o
ublažavanju toliko mnogo patnje u

svakom kutu svijeta, svijest o tome koliko smo darova primili: “Zašto sam ja primio toliko mnogo, a drugi tako malo?”

Božji poziv može se isto tako otkriti kroz naoko slučajne događaje koji potresu naše srce i ostave otisak u njemu. Kada se osvrtao na svoj život, sveti je Josemaria rekao: “Naš me Gospodin pripremao unatoč meni, koristeći se naoko bezazlenim stvarima da bi ulio božanski nemir u moju dušu. Tako sam počeo razumijevati vrlo dobro onu ljubav, toliko ljudsku i toliko božansku, koja je ganula svetu Tereziju od Djeteta Isusa kada je, listajući stranice knjige, odjednom naišla na sliku jedne od Otkupiteljevih ranjenih ruku. Slične su se stvari događale i meni, stvari koje su me pokrenule i odvele me do svakodnevne Pričesti, čišćenja, ispovijedi i pokore.”[5]

Ova se ljubeća prisutnost ponekad također otkriva kroz ljude ili načine življenja Evandjelja koji ostavljaju trajan božanski otisak u našoj duši.

Ionako ponekad to može biti neočekivani događaj ili susret koji nam mijenja život, obično se naš poziv uobličuje kroz način na koji smo dosada živjeli svoj život.

Napokon, riječi iz Svetog pisma mogu se urezati u naše srce i ostaviti okus ljubavi koji traje cijeli život. Ovo se dogodilo svetoj Tereziji iz Kalkute, na primjer, kad je čula Isusov vapaj s Križa: *Žedan sam*. (Iv 19,28); ili svetom Franji Ksaverskom čiji je život promijenilo Isusovo pitanje: *Ta što će koristiti čovjeku ako sav svijet stekne, a životu svojem u nudi?* (Mt 16,26)

Ali možda najizraženija osobina ovog nemira u srcu jest to što je obilježen nečim što bismo mogli nazvati “bolnom privlačnošću”. Kao što je sveti papa Pavao VI. rekao, Božji nam

poziv dolazi kao “glas koji je ujedno uznemirujuć i upokojujuć u isto vrijeme, nježan i zapovjedni glas, glas koji nas muči, ali je u isto vrijeme glas ljubavi.” [6] Poziv nas ujedno privlači i odbija; potiče nas da se predamo božanskoj ljubavi, dok nas plaši rizikom naše slobode. “Odbijamo reći ‘da’ Bogu, u isto vrijeme želimo i ne želimo.”[7]

Spajati točke u molitvi

Nikodem dolazi k Isusu potaknut svojim nemirom. Dragi lik našega Gospodina već je ušao u njegovo srce; on Ga je već počeo voljeti, ali mora razgovarati s Njim. U razgovoru koji slijedi, Učitelj mu otvara nove obzore: *Zaista, zaista kažem ti: tko se ne rodi nanovo, odozgor, ne može vidjeti kraljevstva Božjega!* Poziva ga na novi život, novi početak: da se *rodi iz vode i Duha* (Iv 3,5). Nikodem ne uspijeva razumjeti Gospodinove riječi i pita u jednostavnosti: kako se

to može zbiti? (usp. Iv 3,9). U ovom susretu licem u lice on počinje shvaćati tko je on za Isusa i tko bi Isus trebao biti za njega.

Kako bi nemir u nečijem srcu mogao poprimiti pravo značenje u razlučivanju nečijeg poziva, mora biti “čitan” i rastumačen u molitvi, u našem dijalogu s Bogom. “Zašto mi se ovo sada događa, Gospodine? Što mi pokušavaš reći? Zašto moje srce osjeća sve ove žudnje i čežnje? Zašto sam ja toliko nestaložen zbog ovoga, a one oko mene to ne zahvaća? Zašto me voliš toliko puno? Kako mogu najbolje upotrijebiti ove darove koje si mi dao?” Samo će nam redoviti raspored molitve omogućiti da ispravno shvatimo Božju ljubeću brižnost, Njegovu providnost u događajima našega života, u ljudima koje smo upoznali, čak i u tome kako se oblikuje naš karakter s našim interesima i sposobnostima. Kao da je Bog kroz cijelu putanju našeg

života “crtao neke točke”, koje tek sada, ujedinjene s molitvom, zadobivaju prepoznatljiv oblik.

Benedikt XVI rekao je o ovoj temi: “tajna poziva leži u odnosu s Bogom, u molitvi koja se razvija, upravo u unutarnjoj šutnji, u sposobnosti osluškivanja, slušanja Božje blizine. Ovo je istinito i prije odluke, odnosno u vrijeme odlučivanja i polaska na put, kao i poslije ako netko želi biti vjeran i ustrajati na putu.”[8] Dakle, za nekoga tko želi otkriti svoj poziv prva i najvažnija stvar jest približiti se Isusu u molitvi i naučiti vidjeti svoj život Njegovim očima. Možda će ta osoba iskusiti što se dogodilo slijepcu čije je oči Isus premazao pljuvačkom. Na početku vidi samo zamagljenu viziju i ljudi izgledaju kao drveće koje hoda. Ali dopušta Gospodinu da nastavi i završava videći sve jasno (usp Mk 8, 22-25).

Detonator

Dvije godine nakon tog noćnog susreta s Isusom zbiva se događaj koji će Nikodema prisiliti da donese odluku i otvoreno se očituje kao učenik našega Gospodina. Potaknut od strane velikih svećenika i farizeja, Pilat razapinje Isusa iz Nazareta.

Josip iz Arimateje pribavlja dopuštenje da uzme Isusovo tijelo i ukopa ga. Sveti Ivan piše: A dođe i Nikodem - koji je ono prije bio došao Isusu noću... (Iv 19,39). Križ našega Gospodina, napuštenost od strane Njegovih učenika i možda primjer vjernosti Josipa iz Arimateje osobno stavljaju izazov pred Nikodema i prisiljavaju ga na odluku: "Drugi rade ovo; što ću ja napraviti za Isusa?"

Detonator je mala osjetljiva eksplozivna naprava, koju obično aktivira fitilj ili električna iskra, koja detonira puno snažniji i manje osjetljiv glavni eksploziv. U procesu otkrivanja nečijeg poziva često se

javlja događaj koji djeluje kao “detonator” za sav nemir koji se nakupio u našem srcu, dajući mu jasno značenje i pokazujući put s poticajem da ga slijedi. Više je mogućih vrsta ovog događaja i njegov emocionalni naboj može biti veći ili manji. Ali važno je da, kao i nemir u srcu, mora biti “čitan” i rastumačen u molitvi.

Detonator može biti božanski pokret u duši ili neočekivani susret sa nadnaravnom stvarnošću, kako se dogodilo papi Franji kad je imao gotovo sedamnaest godina. Bilo je to tijekom rujna i upravo se htio naći s nekim prijateljima da bi otišli u izlazak i dobro se proveli. Ali, odlučio je nakratko se zaustaviti u svojoj župnoj crkvi. Tamo je ugledao svećenika kojeg nije poznavao, ali čiji ga je sabrani stav u molitvi zadivio tako da se odlučio ispovjediti kod njega. “U toj ispovijedi, nešto mi se čudno dogodilo. Ne znam što je to

bilo, ali promijenilo je moj život; rekao bih da sam bio ‘uhvaćen nespreman’. ... Bilo je to iznenađenje, čudo susreta; shvatio sam da sam bio iščekivan. Od toga trenutka nadalje, za mene, Bog je onaj koji prvi djeluje. Mi Ga tražimo, ali On nas prvi traži. Mi želimo naći Njega, ali On nas nalazi prve.”[9]

Ponekad će detonator biti primjer bliskog prijatelja: ”Moj prijatelj se predao Bogu, a što ću ja učiniti?” Ili će to biti topli poziv da pratimo svog prijatelja na specifičnom putu: “Dođi i vidi”, kako je Filip ohrabrio Natanela (Iv 1, 46). Ili to može biti čak naoko nebitan događaj, ali nabijen značenjem za onoga čije je srce nemirno. Bog se koristi čak i vrlo malim stvarima da bi uznemirio našu dušu. Kao što se dogodilo svetom Josemariji kada je, nakon snježne oluje, Ljubav Božja došla u potragu za njim.

Često, ipak, više nego iznenadnu “detonaciju”, ovaj proces uključuje polagano sazrijevanje vjere i ljubavi, kroz molitvu. Mal pomal, gotovo da toga nije svjesna, s Božjim svjetlom osoba stječe moralnu sigurnost o svojem pozivu i doseže odluku impulsom milosti. Blaženi John Henry Newman, prisjećajući se procesa svog vlastitog obraćenja, piše o svojim rastućim sumnjama o istinitosti anglikanske vjere:

“Sigurnost je naravno točka, ali sumnja je napredak; nisam još bio blizu sigurnosti. Sigurnost je refleksivna akcija; to je znati da znaš. Vjerujem da je nisam imao sve do netom prije mog primanja u Katoličku Crkvu... Tko može odrediti kada se to vaga u ravnoteži mišljenja počinje naginjati, i ono što je bila veća vjerojatnost u korist vjere postaje pozitivna sumnja protiv nje?”

[10] Postepeni proces sazrijevanja u odluci da se netko preda koji se odvija malo po malo i bez

iznenadnog “šoka” u stvarnosti je obično puno sigurniji nego onaj kojeg izazove sjajni bljesak vanjskoga znaka, koji nas lako može smesti i zbuniti.

U svakom slučaju, kada nam bude predstavljena ova “točka infleksije” u našem životu, ne samo da počinjemo jasno vidjeti svoj put nego je i naša volja potaknuta slijediti ga. Kao što je sveti Josemarija pisao: “Kad biste me pitala kako božanski poziv biva zamijećen, kako ga netko postaje svjestan, rekao bih da je to novi pogled na život. Kao da je novo svjetlo zapaljeno unutar nas, zagonetni poriv.” [11] Poziv je svjetlo i poriv. Svjetlo u našim umovima osvijetljenima vjerom da “čitamo” svoj život; poriv u našem srcu, zapaljen Božjom ljubavlju, da želimo slijediti poziv našeg Gospodina, iako bi to moglo biti s “bolnom privlačnošću” koja često obilježava Božje predmete. Dakle, svaka bi

osoba trebala tražiti ne samo “svjetlo da vidi svoj put nego i snagu da se želi ujediniti s božanskom voljom.”
[12]

Pomoć duhovnog vodstva

Ne znamo je li Nikodem tražio savjet od ostalih učenika prije ili nakon što je išao vidjeti Isusa. Možda je upravo Josip iz Arimateje bio taj koji ga je ohrabrio da otvoreno slijedi Isusa bez straha od drugih Farizeja. Ako je tako, on bi ga odveo do konačnog susreta s Isusom. To je ono što duhovno praćenje ili usmjeravanje uključuje: moći se osloniti na savjet nekoga tko hoda uz nas; nekoga tko se trudi živjeti u skladu s Bogom; tko nas poznaje i voli.

Istina je da je poziv nešto što je uvijek između Boga i mene. Nitko ne može čuti poziv u moje ime. Nitko ne može odlučiti u moje ime hoću li ga prihvatiti ili ne. Bog se obraća meni, poziva mene i daje mi slobodu da

odgovorim, kao i milost da slijedim taj put. Ipak, u ovom procesu raspoznavanja i odlučivanja velika je pomoć moći se osloniti na nekoga tko je stručan; između ostalog kako bismo potvrdili da posjedujemo potrebne objektivne kvalitete nužne za poduzimanje ovog putovanja i kako bismo osigurali ispravnu nakanu u svojoj odluci predanja Bogu. Povrh toga, kako nas Katekizam naučava, dobar duhovni savjetnik može postati učitelj molitve [13]: netko tko nam pomaže čitati i tumačiti čežnje našeg srca u molitvi i događaje u našem životu. Tako nam se može pomoći da razjasnimo svoj vlastiti poziv. Na kraju, to je netko tko će nam možda jedan dan reći, kao što je sv. Ivan rekao sv. Petru nakon što je prepoznao Osobu koja im se obraćala s obale: *Gospodin je!* (Iv 21:7)

U svakom slučaju, ovo razlikovanje, kao i konačna odluka, u velikoj je

mjeri osobno putovanje. Sam Bog nam daje slobodu. Čak i nakon “detonatora”. Dakle, jednom kad je napravljen prvi korak, lako je da se opet pojave sumnje. Bog nas nikad ne prestaje pratiti, ali ostaje na određenoj udaljenosti. Sigurno je da je On učinio sve i da će i dalje nastaviti činiti, ali On želi da poduzmemo posljednji korak u punoj slobodi, u slobodi ljubavi. On ne želi robove, nego djecu. Stoga ostaje diskretno udaljen od nas bez prisile na našu savjest, gotovo kao “promatrač”, mogli bismo reći. Bdi je nad nama i strpljivo i ponizno čeka na našu odluku.

Začet ćeš i roditi sina (Lk 1:31). U trenutku tišine koji slijedi nakon Navještenja arkandela Gabrijela čini se kao da je cijeli svijet zadržao dah. Božanska je poruka isporučena. Godinama je Božji glas tiho govorio Gospinom srcu. Ali u ovom trenutku Bog šuti. I čeka... Sve ovisi o

slobodnom odgovoru mlade
nazaretske djevojke. I Marija reče:
*Evo službenice Gospodnje, neka mi
bude po riječi Tvojoj.* (Lk 1:38)

Godinama kasnije, u podnožju Križa,
Marija će iz Nikodemovih ruku
primiti mrtvo tijelo svoga Sina.
Koliko je ganut morao biti ovaj novi
učenik kad je bio u mogućnosti
vidjeti, usred tolike neizmjerne tuge,
kako Majka Isusova još jednom s
ljubavlju prihvaća Božje puteve:
Neka mi bude po riječi Tvojoj. Kako
netko ne bi predao sve za Ljubav
koja je tako velika?

[1] Sveti Josemaria, *Pismo*, 6. svibnja
1945., br. 42.

[2] *Isto*.

[3] Joseph Ratzinger, *Sol zemlje*,
Ignatius Press, 1997, str. 34.

[4] Sveti Josemaria, Bilješke s obiteljskog okupljanja, *Cronica*, 1974., vol. I, str. 529.

[5] Sveti Josemaria, Razmatranje, 14. veljače 1964. Citirano u Andres Vasquez de Prada, *Utemeljitelj Opusa Dei*, vol. 1, p. 67.

[6] Sveti Pavao VI, Homilija, 14. listopada 1968.

[7] Sveti Josemaria, Bilješke sa obiteljskog okupljanja, *Cronica*, 1972., str. 460.

[8] Benedict XVI, Susret s mladima, Katedrala u Sulmoni, 4. srpnja 2010.

[9] S. Rubin i F. Ambrogetti, *Isusovac: Razgovori s kardinalom Jorgeom Bergogliom*, SJ (Buenos Aires: Vergara, 2010.), str. 45.

[10] Blaženi John Henry Newman, *Apologia Pro Vita Sua*, Macmillan, 1931., str. 233.

[11] Sveti Josemaria, *Pismo*, 9.
siječnja 1932.

[12] Fernando Ocáriz, “Svjetlo za
vidjeti, snaga za željeti.” Dosupno na
opusdei.org.

[13] Cf. *Katekizam Katoličke Crkve*,
br. 2690.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/nesto-
veliko-sto-je-ljubav-v-kako-otkrivamo-
svoj-poziv/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/nesto-veliko-sto-je-ljubav-v-kako-otkrivamo-svoj-poziv/) (8.08.2025.)